

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

เนื้อหาในบทนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ บทสรุปประเด็นปัญหาทางกฎหมายในการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการฟ้องคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 มาตรา 35 และมาตรา 118/1 ซึ่งประกอบไปด้วยผลการศึกษากฎหมายต่างประเทศและแนวคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และอีกส่วนหนึ่งจะเป็นข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิบัติและให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกับนานาอารยประเทศ

5.1 บทสรุป

การใช้อำนาจในการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการฟ้องคดีอาญาในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาตามที่กฎหมายได้ให้อำนาจไว้นั้น เป็นการกระทำแทนรัฐ เพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐและความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม เมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น รัฐจึงเป็นผู้ที่รับความเสียหาย โดยกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีจุดมุ่งหมายในการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ซึ่งการจะนำผู้ที่กระทำความผิดเข้ามาในกระบวนการในการดำเนินคดีอาญานั้น เป็นการกระทำที่อาจกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้กระทำได้ หากมีหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ ทั้งนี้การกระทำที่เป็นการทรมานทารุณกรรมหรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้ เพื่อเป็นการสอดคล้องต่อหลักสิทธิมนุษยชนอันเป็นหลักสากลที่ต้องเคารพและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดอย่างยิ่ง ดังนั้นในการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการจึงควรเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย เพื่อให้การดำเนินคดีอาญาในขั้นตอนต่าง ๆ อันเป็นการอำนวยความสะดวกยุติธรรม ไม่ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนและไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุด แต่ในประเทศไทยยังประสบปัญหาการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการ เนื่องจากกฎหมายได้เปิดช่องให้พนักงานอัยการสามารถใช้ดุลพินิจอย่างกว้างโดยมิได้ระบุหลักเกณฑ์ หรือกรณีที่ชัดเจนเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจในขั้นตอนบางขั้นตอนที่พนักงานอัยการอาจใช้ดุลพินิจดังกล่าวได้

1) ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ

เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ผู้กระทำความผิดจะถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยเจ้าพนักงานของรัฐ พนักงานอัยการเป็นหนึ่งในเจ้าพนักงานของรัฐที่อยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีแทนรัฐทั้งในฐานะโจทก์ และในฐานะจำเลยโดยการรับว่าต่างหรือแก้ต่างแทนรัฐในคดีอาญาโดยมาตรา 28 (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการฟ้องคดี รวมถึงมาตรา 143 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ให้อำนาจพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาไว้ โดยบัญญัติว่า “เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวน ดังกล่าวในมาตราก่อน ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็สั่งฟ้องและแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้องร้องต่อไป

(2) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้อง

ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่งไม่ฟ้องพนักงานอัยการจึงมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจในการที่จะสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง” เป็นมาตราที่ได้ให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจในการสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ โดยกฎหมายมิได้วางหลักเกณฑ์ของขอบอำนาจในการใช้ดุลพินิจดังกล่าวว่าสามารถใช้ได้มากน้อยเพียงใดหรือเป็นไปตามหลักเกณฑ์ใด ดังนั้นอำนาจดังกล่าวจึงเป็นอำนาจที่เป็นการผูกขาดและมีลักษณะตามที่บุคคลที่ใช้ หากใช้โดยไม่ชอบก็จะส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัย และศีลธรรมอันดีของประชาชนได้ มาตรา 143 จึงเป็นลักษณะที่ให้อิสระในการใช้ดุลพินิจอย่างกว้างขวาง

แม้ว่าจะมีระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการสั่งคดีอาญาที่จะไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ พ.ศ. 2554 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติในการใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้องไว้ในข้อ 5 ถึงข้อ 11 ประกอบกับแก้ไขเพิ่มเติมตาม ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการสั่งคดีอาญาที่จะไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 เป็นข้อกำหนดที่ให้พนักงานอัยการต้องนำมาใช้พิจารณาในการสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาก็ตาม ทั้งนี้ก็เป็นเพียงระเบียบที่ใช้เป็นแนวปฏิบัติภายในองค์กรเท่านั้น

ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ผู้กระทำความผิดจะถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยเจ้าพนักงาน

ของรัฐ พนักงานอัยการเป็นหนึ่งในเจ้าพนักงานของรัฐที่อยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีแทนรัฐ ทั้งในฐานะโจทก์และในฐานะจำเลย โดยการรับว่าต่างหรือแตกต่างแทนรัฐในคดีอาญา โดยมาตรา 28 (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ให้อำนาจพนักงานอัยการในการฟ้องคดี รวมถึงมาตรา 143 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ให้อำนาจพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีอาญาไว้ โดยบัญญัติว่า

“เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อนให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่งฟ้องและแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้องร้องต่อไป

(2) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งไม่ฟ้อง พนักงานอัยการจึงมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจในการที่จะสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง...”

เป็นมาตราที่ได้ให้อำนาจพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจในการสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องคดีอาญา โดยหลักกฎหมายมาตรา 143 มิได้วางหลักเกณฑ์ของขอบอำนาจในการใช้ดุลพินิจดังกล่าวว่าสามารถใช้ได้มากน้อยเพียงใด หรือเป็นไปตามหลักเกณฑ์ใด แม้ว่าการใช้ดุลพินิจนั้นจะเป็นสิ่งที่มีลักษณะขึ้นอยู่กับผู้ใช้ การใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการนั้นต้องใช้อย่างระมัดระวัง ดุลพินิจนั้นไม่ได้มีอันตรายอยู่ในตัวเองแต่อันตรายของดุลพินิจนั้นอยู่ที่ตัวผู้ใช้ดุลพินิจ กล่าวคือตัวพนักงานอัยการนั้นว่าจะใช้ดุลพินิจอย่างไร หากเลือกใช้ดุลพินิจไม่ถูกต้องดุลพินิจนั้นก็ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม และยังก่อให้เกิดผลเสียหายต่อการดำเนินกระบวนการพิจารณา เมื่อมีการเปิดช่องของกฎหมายให้พนักงานอัยการสามารถใช้ดุลพินิจในการสั่งฟ้องคดีได้แล้ว ก็จำเป็นที่จะต้องมีการตรวจสอบควบคุมให้การใช้ดุลพินิจเป็นไปในขอบเขตที่เหมาะสมไม่เกินไปตามอำเภอใจด้วย แม้ว่าจะมีระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563 อันเป็นการวางระเบียบไว้ให้พนักงานอัยการใช้อำนาจหรือกระทำหน้าที่ หรือเป็นการวางระเบียบให้พนักงานอัยการปฏิบัติกรดำเนินคดีอาญาอย่างมีแนวทาง ประกอบกับระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการสั่งคดีอาญาที่จะไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ พ.ศ. 2554 ก็ตาม ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติ หากพนักงานอัยการเห็นว่าการฟ้องคดีอาญาจะไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ ให้เสนอต่ออัยการสูงสุด และอัยการสูงสุดมีอำนาจสั่ง

ไม่ฟ้องได้ ทั้งนี้ตามระเบียบที่สำนักงานอัยการสูงสุดกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ซึ่งมีข้อที่เกี่ยวข้องการสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาและการถอนฟ้องอันมีผลทำให้คดีอาญาระงับ

2) ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการสั่งถอนฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ

ในการยื่นคำร้องขอถอนฟ้องของพนักงานอัยการนั้นเป็นการร้องขอให้ล้มเลิกหรือสละข้อหาหรือคำกล่าวหาซึ่งจะมีการพิสูจน์ความจริงในการพิจารณาคดีของศาล การยื่นคำร้องขอถอนฟ้องต้องดำเนินการตามมาตรา 35 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กล่าวคือ

(1) การยื่นคำร้องขอถอนฟ้องต้องกระทำก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา

(2) การถอนฟ้องต้องเป็นการถอนฟ้องโดยเด็ดขาด

(3) จะยื่นคำร้องขอถอนฟ้องก่อนหรือหลังจำเลยยื่นคำให้การก็ได้

(3.1) ถ้ายื่นคำร้องขอถอนฟ้องก่อนจำเลยยื่นคำให้การ ศาลไม่จำเป็นต้องถามจำเลยว่าจะคัดค้านหรือไม่ เป็นดุลพินิจของศาลที่จะอนุญาตให้ถอนฟ้องหรือไม่ก็ได้

(3.2) ถ้ายื่นคำร้องขอถอนฟ้องหลังจำเลยยื่นคำให้การ ศาลต้องถามจำเลยว่าจะคัดค้านหรือไม่ ถ้าจำเลยคัดค้าน ศาลต้องยกคำร้องขอถอนฟ้อง ถ้าจำเลยไม่คัดค้านก็เป็นดุลพินิจของศาลที่จะอนุญาตหรือไม่ก็ได้

เมื่อศาลอนุญาตให้ถอนฟ้องแล้ว พนักงานอัยการจะนำเรื่องดังกล่าวมาฟ้องจำเลยคนเดียวกัน ไม่ได้อีก ตามมาตรา 36 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หลักเกณฑ์การพิจารณาคดีอาญาในการยื่นคำร้องถอนฟ้องของพนักงานอัยการที่สำคัญเรื่องหนึ่ง คือ การพิจารณาคดีที่ไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน ซึ่งเป็นการพิจารณาว่า หากพนักงานอัยการพิจารณาคดีต่อไปแล้ว สาธารณชนจะได้รับประโยชน์จากสิ่งนั้นหรือไม่ หากมีประโยชน์พนักงานอัยการก็จะดำเนินคดีต่ออาญาไป แต่ถ้าเห็นว่าไม่มีประโยชน์และไม่มีเหตุสมควรที่ควรดำเนินคดีอาญา พนักงานอัยการก็จะทำคำร้องขอถอนฟ้องยื่นต่อศาล

ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.2563 ประกอบกับระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการสั่งคดีอาญาที่จะไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณะ หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ พ.ศ. 2554 ใช้ประกอบการพิจารณาการถอนฟ้อง ทั้งนี้การไม่บัญญัติขอบเขตของการใช้ดุลพินิจสั่งถอนฟ้องที่ชัดเจนทำให้มีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยและความยุติธรรมไม่แตกต่างไปจากการใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้องคดี เนื่องจากมีผลทำให้การดำเนินคดีระงับไปตั้งแต่ยังมิได้พิจารณาถึงประเด็นเนื้อหาแห่งคดี

3) ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวในคดีอาญาของพนักงานอัยการ

แม้ว่าบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 87 ได้วางหลักว่าด้วยเรื่องสิทธิในการควบคุมตัวผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการในคดีอาญาซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการได้ทำงานอย่างเต็มที่ แต่ในทางกลับกันก็ห้ามมิให้ควบคุมผู้ที่ถูกจับไว้เกินกว่าจำเป็นตามพฤติการณ์แห่งคดี การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ที่ตกเป็นผู้ต้องหาทั้งที่อาจจะเป็นผู้บริสุทธิ์ก็ตาม โดยหลักของมาตรา 29 วรรคสอง แห่งรัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ การอาจก่อให้เกิดความไม่สอดคล้องต่อความยุติธรรม” การที่มาตรา 118/1 ให้อำนาจพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวหรือไม่นั้น ผู้มีอำนาจใช้ดุลพินิจเป็นผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จแต่เพียงผู้เดียว แม้ว่าจะมีการกำหนดระเบียบไว้ในระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563 กำหนดให้การพิจารณาคำร้องขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหัวหน้าพนักงานอัยการเป็นผู้ตั้งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว โดยจะต้องบันทึกเหตุผลในการสั่งไว้ให้ชัดเจน ในกรณีสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว พนักงานอัยการต้องแจ้งผลการพิจารณาพร้อมด้วยเหตุผล ให้ผู้ต้องหาและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทราบ แม้คำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวจะไม่ตัดสิทธิในการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวใหม่ แต่ไม่มีบทบัญญัติโดยของข้อกฎหมายให้สิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวของพนักงานอัยการหรือของพนักงานสอบสวนได้เช่นเดียวกับที่จำเลยสามารถยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่ให้ปล่อยตัวในชั้นศาลตามมาตรา 119 ทวิ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อีกทั้งระหว่างที่ผู้ต้องหาไม่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวยังคงต้องอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐจึงเท่ากับเป็นการลงโทษล่วงหน้าก่อนที่จะพิสูจน์ว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่กระทำความผิดจริงตามข้อกล่าวหา และทำให้ไม่ได้รับหลักประกันที่จะเป็นสำหรับการต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน เป็นอันขัดกับหลักแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนและขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา 29 วรรคสอง อันให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ ซึ่งการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวหรือไม่นั้น ผู้มีอำนาจใช้ดุลพินิจเป็นผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบ และเป็นธรรมหรือไม่ อีกทั้งไม่มีการถ่วงดุลอำนาจดังกล่าว

ทำให้กระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้ที่ตกเป็นผู้ต้องหาโดยตรง อีกทั้งยังกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยของรัฐ จึงเป็นการอันขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบัน

การที่กฎหมายเปิดช่องให้พนักงานอัยการใช้ดุลพินิจในการดำเนินคดีได้ เนื่องจากการออกคำสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องคดีอาญา เป็นการชี้ขาดคดีเบื้องต้น มีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน รัฐจึงกำหนดให้ควบคุมตรวจสอบดุลพินิจการถอนฟ้องคดีอาญาแผ่นดินของพนักงานอัยการ เป็นไปตามหลักการถ่วงดุลอำนาจระหว่างรัฐในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และเป็นหลักประกันสิทธิและเสรีภาพของบุคคล มิให้เจ้าพนักงานใช้อำนาจตามอำเภอใจ หรือกระทำการเกินความจำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่อันเป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดต่อกฎหมาย เช่น การใช้ดุลพินิจในการสั่งให้หรือไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว มีการควบคุมตรวจสอบการใช้ดุลพินิจแบ่งเป็น 2 แบบ ได้แก่

(1) การตรวจสอบภายในองค์กรอัยการ เป็นการตรวจสอบในสายการบังคับบัญชา ได้แก่ อธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตที่รับผิดชอบในการดำเนินคดี และอัยการสูงสุด

(2) การตรวจสอบภายนอกองค์กร

(2.1) การตรวจสอบโดยตำรวจชั้นผู้ใหญ่ระดับสูงหรือผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นการตรวจสอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 แต่ในความเป็นจริงไม่ปรากฏว่าพนักงานอัยการเจ้าของสำนวนได้เสนอเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติพิจารณาตามมาตรา 145 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145

(2.2) การตรวจสอบโดยศาลเป็นการตรวจสอบดุลพินิจจากคำร้องขอถอนฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการศาลจะต้องพิจารณาเหตุในการถอนฟ้อง ชั่งน้ำหนักประโยชน์ที่ประชาชนทั่วไปจะได้รับจากการถอนฟ้องคดีนี้แล้วจึงพิจารณาว่าคดีควรนี้ควรอนุญาตถอนฟ้องหรือไม่

(2.3) การตรวจสอบโดยประชาชน เป็นการตรวจสอบหลังจากที่ศาลอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้มีการถอนฟ้อง โดยมีสื่อมวลชนทำหน้าที่ในการเผยแพร่ข้อมูลให้ประชาชนทั่วไปวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งรัฐควรส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อสร้างความชัดเจน ความโปร่งใส และเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการดังกล่าว

การใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการสั่งคดี ของไทยนั้น มีเพียงข้อกำหนดที่ให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจไว้ แต่ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานในการสั่งฟ้องที่ชัดเจนไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อไม่เป็นการจำกัดการใช้ดุลพินิจที่แคบจนเกินไป แต่ในขณะเดียวกันนั้นก็อาจทำให้เป็นการให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจที่กว้างจนเกินไป และขาดการ

ถ่วงดุลอำนาจในการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจดังกล่าว ทำให้เห็นว่าการไร้ซึ่งหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจ ไม่ใช่เป็นการจำกัดการใช้อำนาจ แต่เป็นการขาดกฎเกณฑ์ที่มีความน่าเชื่อถือและมีความเป็นธรรม

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้เกี่ยวกับปัญหาในการฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการดังกล่าว มาแล้วนั้น เริ่มตั้งแต่กระบวนการสั่งคดี กล่าวคือกรณีที่พนักงานอัยการใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้องคดีอาญา การใช้ดุลพินิจสั่งถอนฟ้องคดีอาญา รวมถึงการใช้ดุลพินิจไม่อนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว ตามหลักกฎหมายมาตราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าว นั้น เป็นการใช้อำนาจของพนักงานอัยการเพื่อปฏิบัติตามบทบาทและหน้าที่เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรและวิชาชีพของตน เพื่อเป็นการรักษาผลประโยชน์ของรัฐ อันเป็นผลประโยชน์ของส่วนรวม หากพนักงานอัยการใช้ดุลพินิจในการสั่งคดีอาญาอย่างมีหลักเกณฑ์ มีความเป็นธรรม โปร่งใส และตรวจสอบได้ ก็จะเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ไม่กระทบถึงสิทธิและเสรีภาพอันลิดลจนถึงความสงบเรียบร้อยของส่วนรวมและดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม

เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้ลุล่วง จึงมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) เห็นควรเสนอแนะในการแก้ประเด็นปัญหาการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ตามประเด็นปัญหา ดังนี้

เดิม มาตรา 143 บัญญัติไว้ว่า

“เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อนนี้ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่งฟ้องและแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้องร้องต่อไป

(2) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้องให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งไม่ฟ้องพนักงานอัยการจึงมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจในการที่จะสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง

ในกรณีหนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

(1) สั่งตามที่เห็นควรให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมหรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถามเพื่อสั่งต่อไป

(2) วินิจฉัยว่าควนปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือขอให้ศาลขังแล้วแต่กรณี และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

ในคดีฆาตกรรม ซึ่งผู้ตายถูกเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนเท่านั้นมีอำนาจออกคำสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง”

แก้ไขมาตรา 143 ใหม่ บัญญัติว่า

“ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 143/1 เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อนให้พนักงานอัยการปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่งฟ้องและแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้องร้องต่อไป

(2) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้องให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งไม่ฟ้องพนักงานอัยการจึงมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจในการที่จะสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง

ในกรณีหนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

(1) สั่งตามที่เห็นควรให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมหรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถามเพื่อส่งต่อไป

(2) วินิจฉัยว่าควรปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือขอให้ศาลขังแล้วแต่กรณี และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

ในคดีฆาตกรรม ซึ่งผู้ตายถูกเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนเท่านั้นมีอำนาจออกคำสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง”

บัญญัติมาตราใหม่ ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 143/1 บัญญัติว่า

“ในการพิจารณาสั่งคดีอาญาของพนักงานอัยการ ถ้าพนักงานอัยการคนหนึ่งคนใดเห็นว่า การฟ้องคดีอาญาจะไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน ตามมาตรา 143/2 หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ ตามมาตรา 143/3 ให้เสนอ ความเห็นต่อหัวหน้าพนักงานอัยการ หากหัวหน้าพนักงานอัยการเห็นฟ้องด้วย หรือในกรณีที่หัวหน้า พนักงานอัยการเห็นเอง ให้ทำความเห็นตามลำดับชั้นเสนอต่ออัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาสั่ง

ในกรณีที่หัวหน้าพนักงานอัยการไม่เห็นฟ้องด้วยกับความเห็นของพนักงานอัยการตามวรรคหนึ่ง หรือคดีจะขาดอายุความ หรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นจะต้องรีบฟ้อง ให้หัวหน้าพนักงานอัยการสั่งฟ้อง และยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล แล้วเสนอเรื่องตามลำดับชั้นต่ออัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาสั่ง”

143/2 บัญญัติว่า

“ในกรณีที่พนักงานอัยการเห็นว่าการฟ้องคดีจะไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน ตามมาตรา 143/1 ให้พนักงานอัยการพิจารณาโดยแสดงเหตุผลอันสมควรประกอบ โดยให้คำนึงถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้ด้วย

- (1) สาเหตุหรือมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด
- (2) อายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สภาพร่างกาย สภาพจิต อาชีพ ฐานะ ความสัมพันธ์ทางครอบครัว และประวัติการกระทำความผิดของผู้ต้องหา
- (3) ลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความผิด ผลร้ายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด การได้รับผลร้ายของผู้ต้องหาอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของผู้ต้องหาเอง
- (4) ความสำนึกผิดของผู้ต้องหา การได้รับการบรรเทาผลร้ายของผู้เสียหาย ความเห็นของผู้เสียหายต่อการฟ้องผู้ต้องหา ความคาดหมายถึงผลที่ผู้ต้องหาจะได้รับจากการถูกฟ้อง
- (5) ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
- (6) ประโยชน์ของรัฐที่จะได้จากการฟ้องผู้ต้องหา”

มาตรา 143/3 บัญญัติว่า

“ในกรณีที่พนักงานอัยการเห็นว่าการฟ้องคดีจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัย หรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศตามมาตรา 143/1 ให้พนักงานอัยการพิจารณาโดยแสดงเหตุผลอันสมควรประกอบ โดยให้คำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้ด้วย

- (1) สาเหตุหรือมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด ลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความผิด ผลร้ายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด
- (2) เหตุผลตามความเห็นของกระทรวงการต่างประเทศถึงผลกระทบต่อนโยบาย ส่งเสริม ความสัมพันธ์ไมตรีกับนานาประเทศ
- (3) เหตุผลตามความเห็นของสภาความมั่นคงแห่งชาติถึงผลกระทบต่อความปลอดภัย หรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ
- (4) เหตุผลตามความเห็นของรัฐบาลโดยมติคณะรัฐมนตรีถึงผลกระทบต่อความปลอดภัย หรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ
- (5) เหตุผลตามความเห็นของนายกรัฐมนตรีหรือหน่วยงานอื่นถึงผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัย ของพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
- (6) ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือความสามัคคีของคนในชาติ”

มาตรา 143/4 บัญญัติว่า

“ในการใช้ดุลพินิจพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ตามมาตรา 143/2 และมาตรา 143/3 นั้น ให้พนักงาน อัยการพิจารณาความสำคัญของปัจจัยแต่ละเรื่องประกอบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แวดล้อมตามรูปคดี โดยไม่จำเป็นต้องนำทุกปัจจัยมาประกอบการพิจารณาก็ได้”

มาตรา 143/5 บัญญัติว่า

“ถ้าอัยการสูงสุดเห็นเองหรือมีความเห็นจากการเสนอเรื่องจากหัวหน้าพนักงานอัยการตามมาตรา 143/1 ว่า การฟ้องคดีอาญาใดจะไม่ใช่ประโยชน์แก่สาธารณชน หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัย หรือความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ อัยการสูงสุดมีอำนาจสั่งไม่ฟ้อง หรือถอนฟ้อง แล้วแต่กรณี”

มาตรา 143/6 บัญญัติว่า

“เมื่ออัยการสูงสุดมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้ว ให้หัวหน้าพนักงานอัยการแจ้งคำสั่งไม่ฟ้องพร้อมเหตุผลในการวินิจฉัยสั่งคดีให้พนักงานสอบสวนทราบ”

มาตรา 143/7 บัญญัติว่า

“ให้นำความในข้อ 143/1 ข้อ 143/2 ข้อ 143/3 ข้อ 143/4 ข้อ 143/5 และข้อ 143/6 มาใช้บังคับกับ กรณีที่พนักงานอัยการจะไม่ยื่นคำร้อง ไม่อุทธรณ์ ไม่ฎีกา ถอนฟ้อง ถอนคำร้อง ถอนอุทธรณ์ และถอนฎีกาคด้วยโดยอนุโลม”

2) เห็นควรเสนอแนะในการแก้ประเด็นปัญหาการใช้ดุลพินิจในการสั่งถอนฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ตามประเด็นปัญหาดังนี้

เดิม มาตรา 35 บัญญัติไว้ว่า

“คำร้องขอถอนฟ้องคดีอาญาจะยื่นเวลาใดก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็ได้ ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตหรือมิอนุญาตให้ถอนก็ได้ แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควรประการใด ถ้าคำร้องนั้นได้ยื่นในภายหลัง เมื่อจำเลยให้การแก้คดีแล้ว ให้ถามจำเลยว่าจะคัดค้านหรือไม่ แล้วให้ศาลจดคำแถลงของจำเลยไว้ในกรณีที่ยื่นคำคัดค้านการถอนฟ้องให้ศาลยกคำร้องขอถอนฟ้องนั้นเสีย

คดีความผิดต่อส่วนตัวนั้น จะถอนฟ้องหรือยอมความในเวลาใดก่อนคดีถึงที่สุดก็ได้ แต่ถ้าจำเลยคัดค้าน ให้ศาลยกคำร้องขอถอนฟ้องนั้นเสีย”

แก้ไขมาตรา 35 ใหม่ บัญญัติว่า

“ภายใต้บทบัญญัติ มาตรา 143/7 คำร้องขอถอนฟ้องคดีอาญาจะยื่นเวลาใดก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็ได้ ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตหรือมิอนุญาตให้ถอนก็ได้ แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควรประการใด ถ้าคำร้องนั้นได้ยื่นในภายหลัง เมื่อจำเลยให้การแก้คดีแล้ว ให้ถามจำเลยว่า

จะคัดค้านหรือไม่ แล้วให้ศาลจกค่าแกลงของจำเลยไว้ ในกรณีที่จำเลยคัดค้านการถอนฟ้องให้ศาลยกคำร้องขอถอนฟ้องนั้นเสีย

คดีความผิดต่อส่วนตัวนั้น จะถอนฟ้องหรือยอมความในเวลาใดก่อนคดีถึงที่สุดก็ได้ แต่ถ้าจำเลยคัดค้าน ให้ศาลยกคำร้องขอถอนฟ้องนั้นเสีย”

3) โดยการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ตามประเด็นปัญหาดังนี้ประเด็นปัญหาการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวในคดีอาญาของพนักงานอัยการ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ตามประเด็นปัญหา ดังนี้

เดิม มาตรา 108/1 บัญญัติไว้ว่า

“การสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราว จะกระทำได้อต่อเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนี
- (2) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน
- (3) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น
- (4) ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ

(5) การปล่อยชั่วคราวจะเป็นอุปสรรคหรือก่อความเสียหายต่อการสอบสวนคดีของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาล

คำสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวต้องแสดงเหตุผล และต้องแจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว”

แก้ไขมาตรา 108/1 ใหม่ บัญญัติว่า

“การสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวจะกระทำได้อต่อเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนี
- (2) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน
- (3) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น
- (4) ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ

(5) การปล่อยชั่วคราวจะเป็นอุปสรรคหรือก่อความเสียหายต่อการสอบสวนคดีของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาล

คำสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวต้องแสดงเหตุผล และต้องแจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

- (1) ให้ผู้ต้องหาสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งไม่ให้ปล่อยตัวชั่วคราวในชั้นก่อนฟ้องได้

- (2) ให้ผู้ต้องหาที่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้มีการพิจารณาเหตุ ในการไม่ปล่อยตัวชั่วคราวโดยเปิดเผยในศาล
- (3) ให้ผู้ต้องหาที่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งเพิกถอนคำขอไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหา ถ้าศาลยกคำร้อง เขายังมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลต่อไปได้
- (4) ให้ผู้ต้องหาที่มีสิทธิยื่นคำร้อง โดยทำเป็นคำขอให้ศาลสูงพิจารณาการไม่ปล่อยตัวชั่วคราวโดยมิชอบด้วยกฎหมาย”

จากการที่ได้ศึกษาวิทยานิพนธ์มาทั้งหมดแล้วนั้น เห็นว่าโดยหลักการสำคัญของการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในประเด็นการใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้องคดีอาญา สั่งถอนฟ้องคดีอาญา และสั่งไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว ต้องคำนึงถึงความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคม รวมถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เป็นส่วนใหญ่ การใช้ดุลพินิจที่ชอบนั้นจะต้องเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่กว้างหรือแคบจนเกินไป หากเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน โดยกำหนดไว้เป็นแนวทางการใช้ดุลพินิจที่มีบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ก็จะทำให้การใช้ดุลพินิจในกรณีดังกล่าวเป็นการใช้ดุลพินิจที่มีความชัดเจน มีน้ำหนัก น่าเชื่อถือ และอำนวยต่อความยุติธรรม ทั้งนี้การวางหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจมิใช่การลดอำนาจการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการลง หากเป็นการกำหนดให้การใช้ดุลพินิจไม่เป็นการใช้ที่กว้างขวางจนเกินไป ทั้งนี้หลักการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ฟ้อง และการสั่งถอนฟ้อง มีการนำมาบัญญัติไว้เป็นระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด จึงสมควรนำหลักเกณฑ์ดังกล่าว มาบัญญัติไว้เป็นข้อกฎหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในขณะที่เดียวกันการใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวก็เป็นการอันกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหา แม้ว่าพนักงานอัยการจะมีเป้าหมายในการมุ่งที่จะนำผู้ที่กระทำความผิดมาลงโทษ แต่เพื่อความสอดคล้องต่อแนวความคิดด้านสิทธิมนุษยชน และสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุด ที่ให้ถือว่าผู้ต้องหา ยังไม่ใช่ผู้กระทำความผิด การใช้ดุลพินิจไม่ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว ก็มีเหตุสมควรที่ผู้ต้องหาจะสามารถอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวได้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้เสนอหลักเกณฑ์ในการแก้ไขเพิ่มเติมข้อกฎหมายที่ทำให้การใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการ อันเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการมีขอบเขตที่ชัดเจน เป็นการสอดคล้องกับแนวคิดตามหลักสากล ทำให้การดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการมีประสิทธิภาพที่จะมุ่งเน้นการใช้ดุลพินิจตามขอบอำนาจ โดยชอบด้วยกฎหมาย ในขณะที่เดียวกันก็จะไม่เป็นการทำให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยและกระทบต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้วิชาชีพของพนักงานอัยการเป็นวิชาชีพที่ผดุงความยุติธรรม